

חבית פרק שנים ועשרים שבת קמ"ד.

מסורת הש"ס

(א) מכאן שייך עוד לעמוד
הקודם, (ב) (צמדבר כג,
(ג) (נדה ט, ד) ע"כ שייך
לעמוד הקודם,

הגהות הב"ח

(א) תוב' ד"ה מחמיר וכו'
שדמה טהור. ג"כ ובחוספות
י"ט סוף מס' משבין מתכן
קשיאו וז' בדמלת דס בחמה
לשמה משבין כמו חבל שהא
לשמה ע"כ מוכרח לומר
מדם הקזה והחולב לפרו'
ע"ש: (ב) ד' תא לרין וכו'
לא יחא ל' תביא כ"ל וכו'
ד' נמחק: (ג) אמר דהי
לה למגע טמא מח:
(ד) בא"ד אמר דה רה דא
שינק בתקופה: (ה) בא"ד
וקאמר דלא יחא ל' טהור:

או ידה וכל חצורה שינא
 (דף נה:) דם חללים דהיינו
 ישתהי ודם מגפתו מפרש
 מוליה מה לי קטליה פלגא

(א) שדס מגפסה. של אשה אס נגף רג ממנה דס כדאמר צפרק דס הגדה (ו) דס הרוג קרוי משקה שנאמר ודס חלליהם דדס חללים היו דמה לי קטיליה וחלצ דדס מגפסו דדס ועבר ונעשה חלצו ודס מגפסה צתמיה שלא לרצון הוא וטמא: יטמא חלצ צבהמה שלא לרצון. צתמיה שהרי דס מגפסה טעור צבהמה לאו בכלל חלל הוא. ומיהו דס שחיטה מכשר משום דליהקש למיס דכתיב (דברים יב) על הארץ תשפכו דמים: י" מחמיר אני בחלצ. לטמאו אף שלא לרצון מדדס: שהחלצ. לרפואה צבהמה שלא יזיקנה חלצו טמא דהא לרצון הוא והמקזי דס לצבהמתו לרפואה טעור דדס מגפסה היא והואיל והחלצו לרפואה טמא אף הנוסף שלא לרצון טמא: אמרו לו. אינו דומה שלא לרצון ליוצא לרצון שהרי כלי זיתים וענבים יוכיחו שהמשקה כרי: שלא לרצון צספסמא. ורמני טעורין דלא חלצו משקה אי רצי יהודה קאמר לה קשיא ואי רבנן

ידי דלרבנן משקה הוא לרבי
 נן לאו משקה והשתא ומה
 נמי זמיר וענבים אזימיר
 דה רמא לנאכלין היוזא מהן
 וזמירי דלאו זני סמטה
 דלפני זמירי וזמירי סמטה
 א ניחא לי והוי גילוי דעתא
 לאני פני זמירי וענבים וכו'.
 וספ לארץ והולך לאביד
 פקיר. לההוא משקה. אבל
 ימא נך סממא למשקה:
 צפונני

ה כסותם חלב דלאו לאוכל
יבא שמי תשובות בדבר חד
ושלא לרצון מאי היא דלא
י היא חשוב כמשקה כמו
מאי ריקן יממיר לא לר
לרצון הוא אלא חלב רבא
מגור טמא וקשיא לן רבא
גי הכשר אלמא אוכל חשי
שכר כלומר לא מציעא שאין
הד ואותה טיפה ענמה הכ
והשתא פריך שפיר לר
רצה בר אוכל אחי שפיר
רצה תנור ואזלי לא צידוד
וככולם דמעת עינו דם מג
א ואי אמרת מוקס חלב
עין הוא ואפ"ה לא יטמא
כל שמתגלגל ויוצא וחוזר
ים לו ליחשב כמעין ומכל
שום דסקלא דעתיה שחור
נעבל הוא דאי לא הכי אם
הוא ופריך דאי קשה ה
קרבזה וגי חלב אבל אמר ל
כיון שהך לא צידוד והא ד
גי חלב לאחשוייה או כמשק
ן לחמר לא יחא ליה ודומי
לחמר שאני קלי זיתים וענ
י וא"כ היינו צאמר לא יח
י וקאמר גמי מי ספרת ש
נפחמו דלם נעבר וענשה

מחמיר אני בחלב מברם שהחולב לרפואה טמא והמקו לרפואה טהור. א"כ מאי דמטמינן חלב האשה לא מחמת דס הוא דדס נעכר ונעשה חלב דא"כ חולב לרפואה טהור כמנו דס אלז ודאי משום דכמיז ותפתח את נאח החלב ואומר רבי

הו"מ להשיב לרבנן מחלצ בהמה גופה
שדמה טהור (ט) וחלצה טמא א"כ החלצ
אינו טמא מחמת דם אלא משום
דכתיב ותפתח את גאל החלצ וא"כ
שלא לרבנן נמי מהאי טעמא יהא טמא.
מ"ר: ס"י ויתים וענבים ויבחנו
שמשקה היוצא מהן לרצון טמא שלא
לרצון טהור. כשלהי מקטת מכשירין
מסיים לא אם אמרת ככלי ויתים
וענבים שהרי תחילתו אוכל וסופו
משקה תאמרו כחלצ שמתחילתו וסופו
משקה: מ"א לאו לרצון דניחא ליה
ושלא לרצון בסתמא. ולרבנן ושל
לרצון דגבי חלצ אשה ליכא למימר
דמיירי בשלל לרצון בסתמא ודווקא
בסתמא דאל אמר לא ניחא לי אינו
מטמא דכל לפי מה שפירשתי הטעם
משום דם מגפתה אפי' אמר לא ניחא
לי נמי מטמא אלא משמע דשלל לרבנן

דקמתי ככולוהו באשה ובהמה חיותם וענבים מיידי בכל ענין זין
מסתמא זין אמר לא ינחל לי: **תורתים** ורימונים דלאו בני חסידה
נינהו. תימה לי מאי קשה דילמא הא דתניא לעיל גזי תותים
ורמונים למשקין ולסתם היולא מהן אסור הנ"מ במשך דוקא והכל
בזלא משך איירי הלכך שלא לרצון דהיינו בסתמא לא חשיב משקה:
לא רצון בסתמא ושלא רצון דגלי דעתיה דאמר לא ינחל א"י.
(ט) דתניא התם בכריתות פרק אמרו לו (דף יא.) המירו (ו) לו למגע
טמא מת להניק את בנה וזנה טהור ופריך גבה אמאי טהור כיון
דיינק חלב איטמיא ליה מחלב וכי תימא לא אימכשר אימכשר בטיפה
המלוכלכת ע"פ הדד ואע"ג דחלב אשה משקה הוא ואין צריך
הכשר [משמע ליה] דמה שהוא צפי המינוק שהמינוק יונק חשיב
כאכול ואריך הכשר לפי שזו מאכלו של מינוק וקאמר דאימכשר
ליה ומשני רב נחמן אמר רבה בר אבא (י) בתקופה אחת שלא
דקא חוין ליה לפומיה דיוקא דמלא חלבא ועוד מקום חלב מעין
א לא ליה וקמי מטהא פ' אלמא חשיבא כמעין מדטמא חלב לרצון
שה היה מעין ואין צריך הכשר כך צריך לפשר דלמ"ל דלינו מוזרי
מאי היא כו' דמדקמי לרצון מטמא הנ"מ למיפוך אלמא לרצון
ו' עד ולרבא מקום חלב מעין הוא ולא צריך הכשר והתנן האשה
ימכשר ואמר ר' יוחנן בטיפה המלוכלכת ע"פ הדד והשתא קשה
ליה וא"כ איך יטמא אכול את התמור והא אין אכול מטמא כלי
דמא תמור טמא אלמא חלב הנוסף מדדיה גופא אמאי יבא טמא הא לא
ככלכת ע"פ הדד טמאה התמור שהיא חשוכה משקה ומשקה מטמא
דאמר דלפניו אמר לא ינחל לי משקה חלב האשה חשיב משקה
הכל דתניא לא ינחל לי ודאי חשיב ליה אכול ונסף חלב מדדיה
אי לא ינחל ליה ועוד פריך התם לרבא מדתניא ט' משקין בוצ
ו' וחלב האשה מטמא טומאת משקין ברביעית רוקן חוצו ומימי
זין הוא חלב באשה נמי יטמא טומאה חמורה בכל שהוא חוצו
מאה חמורה משום דבעינן דומיא דרוק כדאימא בגדה (ז) (ח) מה
בבלע יא חלב שבאשה שמתגלגל ויזאל ואינו חוזר ובבלע ותימה
קום ודאי קין הוא ואריך לומר דמה שהיה חושבו רבא כמעין
לעין ומימי ראיא מי המשנה דחוזר ובבלע הוא מדתניא מטמא שלא
רע לא ינחל ליה לא יהיה מטמא והשתא פריך ליה מהכל דלינו חוזר
דקמתי מטמא שלא לרצון ומשני מי סברת שלא לרצון דלא ינחל ליה
ינחל ליה טהור והיא דנטף חלב מדדיה ונפל לתוך התמור כאומר
מר שלא לרצון בסתמא היינו כשנופל בקערה שאינו הולך לאיבוד
בצפי המינוק לעולם כאכול חשיב והשתא קשה לר"י חדא דשבמעתה
דק דותים וענבים היו ההוא דחלב האשה דאי לאו הכי לא שייך
זין דלאיבוד קיימא אפקורי מפקר לכו אכתי קשה דדומיא דהכי
ליה והתם מטמא דוקא סתמא אבל לא ינחל ליה טהור ועוד קשה
לרצון לא ינחל ליה וקאמר דלא ינחל (י) טהור ואמאי והא טמא
בכל דפ' לעיל וא"כ גם אמר לא ינחל ליה נמי יבא טמא. מ"ר:

מי

ו א ב מ"י פ"י מהלכות
טומאות אוכלין הל"ג:
ז ג מ"י פ"א שם הלכה ב
ופ"י הלכה יג:

רבינו חננאל

אמרו לו ויתם ועובדים
ויכוחו משמשקין היצא
מכאן לצרור טמאין. פי
מקבלין טמאמה, צמי שכן
הנשה, ושלא לצרור חתורין
כלומר אצילין הן, וכיון
שלא תהשוברו אצל מוטאין.
ובכאן להידי משנה זו
לצרור נתיחא, שלא
לצרור בסתמא, להוריע כי
אפילו ויתם ועובדים בכל
המנה נעוה טמא אכל
הן, וכ"ש חתים ורמונים.
וארמינא וכל פירוש של
דמתינאן בסתמא כל סתם
משקה אלא חשוב, ופירוש
שלא לצרור לא אדעתא
בכפירוש שאין יצרנו להוציא
מכאן משקין. איצטית
(תמא) [אמא] שאני לו
ויתם ועובדים כיון שהסלין
לאו בני קרובי טמא כל משקה
דבר ידוע הוא מכל משקה
השחתות מכל (לפער) חתורין
וזהו לאכידו, אכלו
מעיקרא עפרין וסגאן
חשובין ופירושן כן טהורין.
תוב אתני לפרש' דרבנן
מכאן דר' ח' יתרה בשאן
מידות מלא דתני חתמין